

El dia 4 de desembre de 1980, el Tribunal Suprem declarà la nul·litat de l'Ordre Ministerial del 30 de març de 1971 que havia aprovat el Pla General d'Ordenació de la ciutat, dit del 71, restablint-se, per tant, la vigència de l'anterior Pla General, és a dir, el de 1955. Les especificacions d'aquest Pla ja s'han superat per la dinàmica dels setantes i, per tant, són de difícil, per no dir impossible, aplicació en aquest moment.

Aquesta sorprenent notícia, única a la història urbanística del país, deixava la ciutat de Girona en una situació que no dubtem a qualificar de dramàtica i, al mateix temps, ridícula.

En aquests moments, els serveis d'urbanisme de la Generalitat i els de l'Ajuntament, estan cercant una solució factible i ràpida, per tal de trobar una estructura jurídica subsidiària que permeti unes regles de joc temporals fins a tenir redactat, i aprovat, un nou Planejament que pugui ésser definitiu.

El més ridícul del cas és que la sentència del Tribunal Suprem es pren per una qüestió de "procediment"... deu anys després. La manca de l'informe del Consell d'Estat, i l'aprovació per un òrgan incompetent —el Ministeri, en lloc del Consell de Ministres—, són els dos punts en els quals es basa l'anul·lació. Aquesta anul·lació representa la victòria de la burocràcia del país. S'aconsegueix subjugar l'adversari no solament pels continguts del document que s'impugna, sinó, i decidïdament, per la forma com és redactat i pel seu procediment administratiu; aconseguir-ho, demostrant, una vegada més, que l'important són els papers, els segells i els procediments burocràtics i no el que diuen els documents, en aquest cas, la ciutat que preveuen.

La veritat és que, a més, el que deia el Pla General de 1971 tampoc estava bé. El Pla 71 era molt dolent. L'Ajuntament d'aleshores no va voler escoltar els arguments raonats de multitud de ciutadans i entitats que ho demostraven. I, aquest Pla 71, nascut malament, ha estat vigent els anys del "boom" de la construcció més espectacular. I la ciutat se'n ressent fortament.

Aquesta victòria inútil i fora de temps del burocratisme no deixa d'ésser una dramàtica cabriola, ja que la realitat urbana de Girona té uns continguts massa deteriorats perquè siguem a temps de recuperar el que teníem l'any 56. La ciutat no s'aprofita dels esdeveniments i la seva trista presència està per damunt de papers, informes i recursos.

La història recent de l'urbanisme i l'arquitectura a la ciutat de Girona està formada pel conjunt de totes les oportunitats perdudes. Cada decisió de cada polític, de cada promotor, de cada empresari, de cada entitat, de cada particular, de cada arquitecte, de tothom, ha estat, en la gran majoria de les ocasions, una ocasió perdu-

da. Ocasió perduda per fer les coses ben fetes, pensant en la ciutat i en els seus habitants, pensant que l'arquitectura i l'urbanisme de la ciutat són un fet de Cultura (o d'incultura). Tots en som culpables. I hem quedat ben retratats.

Una de les més importants ocasions perdudes fou, evidentment, el Pla General de 1971. A partir d'ell la ciutat podia haver començat una etapa positiva; però, ben al contrari, el Pla es convertí en el document que legalitzava les actuacions tramposes dels seixantes i, per tant, convertí aquestes en paradigmes urbanístics que s'escamparen per tota l'àrea d'actuació del Pla i, en aquest moments, són la deplorable realitat de la major part de l'àrea nova de Girona i voltants. Tota aquesta etapa ha estat, això sí, presidida per una minuciositat molt acurada en els procediments burocràtics i per una manca total d'interès pels continguts. I com que preocupava més el tràmit que no aquells, ara ens trobem amb una mal ordenada i mal creixuda ciutat que, a més, no és legal. És per tot això que és significa-

tiu que el Pla 71 hagi estat anul·lat per una qüestió de tràmit.

Haurem de fer un gran esforç per aconseguir la imaginació que necessiten les solucions que es proposin. En tots aquests anys hem perdut la possibilitat de demostrar amb fets que la ciutat, com hem dit, és un conglomerat de cultura. Ara hem de començar amb números vermells.

Independentment de les solucions urgents-jurídic-urbanístiques, que permetin l'aprovació ràpida d'un nou marc legal, caldrà només una actitud:

la de prendre, d'una vegada per totes, i per sempre més, la decisió de mentalitzar-nos individualment i col·lectivament que NO podem perdre cap més ocasió.

Caldrà només una actitud perquè, malgrat la trista i desencisadora realitat, "... estimem amb un desesperat dolor". ... encara, Girona. Tots, decidits a no perdre cap més ocasió, per petita que sigui, hem de fer penitència de les nostres greus faltes, amb la feixuga però senzilla tasca de fer, per sempre més, les coses ben fetes.

Arcadi PLA.

NOVES PROFESSIONS

Com deia un amic meu, arquitecte des de fa dos anys i, a hores d'ara, eficaç dependent de la botiga del seu oncle, d'un temps ençà no se sap si les darreres promocions ens hem equivocat de carrera o en fer el projecte de final de carrera. En efecte, l'Ajuntament de Barcelona, el dia ..., va convocar 13 places per a estudiants d'Arquitectura amb el sisè aprovat, però sense

títol, fet que, si es generalitza, pot revolucionar la vida acadèmica i col·legial a Catalunya. L'aparició d'aquest nou estadi professional implicarà un nou cicle acadèmic? Caldria fer un nou col·legi professional específic? Es podrà prohibir que s'hi presentin arquitectes? Caldrà renegar el títol?... (la solució mañana).

9

DUES RECTIFICACIONS

El projecte del centre d'E.G.B. a Ciutat Meridiana de l'arquitecte Griñó té concedida l'aprovació tècnica, contràriament a la informació donada a Quaderns 144 (pàg. 31 - taula núm. 2).

També en el número 144 (pàg. 30) a l'article "Barcelona tres anys després", en el requadre on es fa referència a

una sèrie de projectes d'habitatges encarregats pel M.O.P.U. i l'I.N.V., en el que té per títol "161 vivendes en el sector Carmelo" hi figuraven com a únics autors Araujo i Fonollà, quan la realitat és que foren 4: els esmentats, amb Jordi Maristany i Jordi Vila.

UN F A D D'URBANISME

Valorar els treballs d'urbanisme és un tema tabú. Encara recordo una llarga discussió sobre el tema al Primer Congrés de la Societat Catalana d'Ordenació del Territori. No es justifica que l'Arquitectura sigui dolenta, encara que vingui demanada per un client que no entén el que se li ofereix o un constructor que sols mira per a la seva butxaca... L'urbanisme, però, sembla estar substituït per la política i això redimeix les responsabilitats professionals. El MOPU s'ha avançat i acaba de concedir diferents premis:

un accésit als Urbanistes Associats per un Pla Parcial a la ciutat de Vic, al CEUMT pel Manual d'Urbanisme, als companys Lluís Gelpí i Xavier Sust per la *Guia del parcelista* i a Ferran Navarro per la seva exposició sobre l'ordenació dels terrenys de la Renfe-Meridiana. Algú s'atrevirà a jutjar i valorar els treballs d'urbanisme? Podrem dir que un treball és bo o dolent sigui quin sigui l'Ajuntament que mani? Podrem tenir, un dia, un FAD d'urbanisme?

Ricard PIÉ